

VÄIKKÖ VUOKKO

HYVIÄ

PÄÄTÖKSIÄ

Väikkö Vuokko
Hyviä päätöksiä

«Public Domain»

Vuokko V.

Hyviä päätöksiä / V. Vuokko — «Public Domain»,

Содержание

HYVIÄ PÄÄTÖKSIÄ	5
Конец ознакомительного фрагмента.	9

Väikkö Vuokko

Hyviä päätöksiä / Kohtaus elämästä yhdessä näytöksessä

HYVIÄ PÄÄTÖKSIÄ

Henkilöt:

Kustaa Kivinen, työmies.

Maria, hänen vaimonsa.

Anna, heidän tyttärensä.

Oskari, Annan sulhanen.

Kalle, nuori työmies.

Eeva, 1 nuoria tyttöjä.

Selma, 1

1:nen poliisi.

2:nen poliisi.

Näyttämö: Työmies Kustaa Kivisen asunto. Perällä otot. Oikealla kamarin ovi ja vasemmalla ikkuna. Huonekaluista on sohva oikeassa ja piironki vasemmassa nurkassa.

Kustaa Kivinen nukkuu sohvalla paitahihasillaan, tyyny pään alla. Maria seisoo piirongin edessä asetellen mustaa silkkihuiivia päähänsä.

Maria (itseksensä). Menen tervehtimään tytärtäni, nyt kun tilaisuus on. Miksi istuisin tässä kaiken päivää tuon onnettoman miesparkani läheisyydessä. Mikä hänen saikin taas juopottelemaan... kyllä se nyt kestää. (Katselee miestänsä.) Kustaa parka, parastani olen sinun suhteesi koettanut, mutta sinä et välitä mistään, sinua ei liikuta mikään. Mutta nyt saatkin pysyä kotona edes tämän päivän, sen kiusan minäkin osaan tehdä. (Ottaa tuolilta miehensä takin ja hatun ja lukitsee ne piirongin laatikkoon.) Menepäs nyt kapakkaan, ukkoseni, mene jos pääset.

(Anna aukasee kamarin oven.)

Anna (itkeneen näköisenä). Menettekö ulos, äiti?

Maria. Menen katsomaan mitenkä Sofi ja hänen lapsensa voivat.

Anna. Oletteko kauvan?

Maria. En tiedä. Mutta mikä sinua vaivaa? Olethan sinä itkenyt.

Anna. Eihän minua mikään vaivaa, ei kerrassaan mikään.

(Yrittää naurahtamaan.)

Maria (huolestuneena). Toisin se minusta näyttää. Etkö tahdo sitä ilmaista?

Anna. Enhän minä mitään... Te vaan luulette...

Maria (pudistaa päätään). Ei tiedä... No voimmehan siitä puhua sittemmin. Jäätkö kotiin?

Anna. Jään. Mutta isä...?

Maria. Saa maata tuossa. Olen kätkenet hänen vaatteensa.

Anna. Vai niin.

Maria (aikoo mennä, mutta kääntyy ovelta). Odotatko tänne ketään?

Anna. En.

Maria. Entäs Oskari? (Anna ei vastaa.) – Eikö hänkään tule tänne?

Anna. Ei.

(Poistuu kamariin ja sulkee oven.)

Maria (katselee ihmetellen hänen jälkeensä). Mitä tämä merkitsee? Olisiko heidän välillään jotakin tapahtunut? Siitä tahdon selvitystä. (Aikoo mennä kamariin, mutta kääntyy ja menee ulos.) Olkoon nyt iltaan asti.

Anna (tulee itkien kamarista). Voi äiti, äiti, sinä et tiedä vielä mitä on tapahtunut, et tiedä miten onneton olen. Mutta sinä saat sen tietää, tahdon ilmoittaa sen sinulle... sinulle yksin, äiti. (Nojaa käsivartensa pöytään ja katselee ulos ikkunasta.) Oskari, Oskari! Miksi petitkään minua ja rikoit lupauksesi, vaikka tiedät tahtoni, tunnet päätökseni?... Nyt olemme eroitettut ja tiemme on kulkeva eri suuntiin, sillä sinun omaksesi en koskaan tule... en koskaan. (Itkee.) Miten voisinkaan tahallani antautua sellaisen kohtalon alaiseksi kuin äiti parkani on joutunut? Ei, ei! Tappakoon suru minut, vaan päätöstäni en koskaan muuta; se on pyhä, horjumaton.

(Kivinen herää.)

Kivinen (käännähtää). Mitä sinä höpiset, Anna? Puhutko jotain? Anna!... Tuhat tulimaista, itketkö sinä, tyttöseni? (Nousee istumaan.) Miksi itket, Anna, miksi? Onko joku sinua loukannut?

Anna. Ei.

(Kuivaa silmänsä ja nousee.)

Kivinen. Eikö? No mitä sitten hulluttelet, keskellä kaunista päivää!

Anna. Sitä saatte kysyä itseltänne.

(Menee kamariin.)

Kivinen (yksin). Mitä? Itseltäni? Minäkö? Kuinka minä sen tietäisin?... Anna! (Nousee seisomaan.) Itseltäni... Tuhat tulimaista, minunko sen pitäisi tietää; hänen itkunsa. Enhän minä ole hänelle mitään tehnyt, en kerrassaan mitään, Itkeköön siis minun puolestani, mitä minä sille voin. (Kohottaa sohvan kantta ja ottaa sieltä pullon.) Onkohan täällä vielä mitään? (Pitää pulloa päivää vasten.) Voi turkanen sentään; noin mitätön luraus vaan. (Raappii päätään.) Eihän tuossa ole kun kielen päähän ja tuskin sitäkään. (Tyhjentää pullon suuhunsa.) Äh! Hyvähän se oli sekini, mutta enemmän sentään pitäisi saada. (Pistää pullon sohvan alle ja katselee sitten ympärilleen.) Katsos häijyä, luulenpa että takkini on kadonnut. On kun onkin, ja hattu myös. Nyhän tästä tuska tuli. (Etsii useasta paikasta.) Ei, kyllä ne nyt hukassa on! (Raapasee päätään.) Tuhat tulimaista, enhän minä niitä ainakaan juonut ole. Tuohon minä ne panin... Äh, olisiko se taas tuon eukon vehkeitä, tai Annan? Totisesti onkin! (Huutaa.) Anna, tiedätkö missä minun takkini on?... Anna! (Anna tulee kamarista puettuna ulosmeno varten.) Oletko korjannut takkini?

Anna. En.

Kivinen. Sitten se on äidin vehkeitä!

Anna. Tiedättekö varmaan?

Kivinen. Tiedän minä, ja sanon, että se on hävyttömästi tehty!

Anna (painolla). Äiti ei tee koskaan mitään hävyttöntä!

Kivinen. Hm, hm, no niin, no olkoon nyt, mutta väärin hän kumminkin teki.

Anna. Älkää koskaan syyttäkö äitiä, isä, hän tarkoittaa vaan hyvää.

Kivinen. No, no, sen kyllä tiedän, mutta mihin äiti on mennyt, tiedätkö sitä?

Anna. Sofin luo.

Kivinen. Perhana! Siellä hän viipyy kaiken iltaa. Tiedätkö mihin hän pani vaatteeni?

Anna. En.

(Menee ulos.)

Kivinen (yksin). Jumaliste! Häijyä väkeä on koko hameväki! (Kävelee.) Onko tämä nyt hyvää tarkoitusta, tämä, kun kätketään mieheltä vaatteet ja jätetään kuin lintu häkkiin, parempikin ihminen voisi tästä suuttua, mutta minä en saisi edes hiisuakaan. Ja sitte vetistellään ja pihistään nurkissa... Annakin, eukosta puhumattakaan; hänen itkuunsa olen jo ehtinyt tottuakin. Mutta olkoon miten tahansa, omiani minä juon, omia rahojani, ja mitäs sille voi kun on tottunut... luonto vetää. Nyt olen pöhnäpäällä eikä sitä voi auttaa, ei vaikka mikä olisi, ennenkuin tämä taas menee ohi. Sitten sitä taas eletään parhaan mukaan, mutta nyt, niin nyt pitäisi päästä ulos. (Pysähtyy ikkunan luo.) Hiisi vieköön

koko eukkoni kaikkine vehkeineen, koska hän tällä tavalla miestänsä pitelee. Naurua tämä synnyttää, naurua ja pilkkaa, tietäähän sen. Mutta meneppäs jotain sanomaan, niin silloin ovat kuin hakkiset niskassasi, ovat totisesti, ja molemmat... Annakin. Aha, siinä menee Kalle. (Koputtaa ikkunaruutua ja viittaa sisään.) Hei, hei! Tule vaan, tule! (Menee ovelle.) Saan edes kumppanin itselleni ja hyvän kumppanin saankin. Siitä pojasta minä paljon pidän. (Avaan oven. Kalle tulee.) Käy sisälle vaan minua tervehtimään, älä toki sivu mene! Hyvä kun huomasin ikkunassa.

Kalle. Täälläkö te asutte?

Kivinen. Täällä, niin. Tämä on minun majani, matala majani, hi-hi-hii. Hyvä kun tulit. Istu velisein, istu!

Kalle. Yksinkö olette kotona?

(Istuu sohvalle.)

Kivinen. Yksin olen, akka on ulkona, tyttö myös. Hi-hi-hii. En pääse mihinkään, vaatteet on hukassa.

Kalle. Vaatteetko?

Kivinen. Vaatteet, niin, takki ja hattu. Hi-hi-hii.

Kalle. Mihinkä ne sitten...?

Kivinen (vakavampana). Akka on ne kätkenyt jonnekin. Olisi pitänyt käydä vähän ulkona, naapurissa, ja nyt en pääse minnekään. Kuules, eikö tämä ole koiramaista kiusantekoa.

Kalle. Onhan tuo.

Kivinen. Mihin olet menossa?

Kalle. En juuri mihinkään, kävelin vaan.

Kivinen. No sitten ei sinulla ole mitään kiirettä; voit istua täällä minun seurassani. Eikö niin?

Kalle (vastenmielisesti). Voihan tuota hetkisen.

Kivinen. Nuori poika... ei kiirettä mihinkään. Toista on eukon kanssa, on se... Kuules, onko mestari minua kysynyt?

Kalle. Kyseli se.

Kivinen. Sanoiko kukaan?

Kalle. En tiedä.

Kivinen (kynsäsee korvaansa). On tullut hiukan maistetuksi!... Paha kyllä. Mutta huomenna tulen taas työhön, tulen kun tulenkin. Se on minun vahva päätökseni.

Kalle. Parasta se olisi. Mestari ottaa pian toisen.

Kivinen. Ei tarvita. Minä tulen aamulla jo.

Kalle. Hyvähän se olisi

Kivinen. Tulen minä. Mutta kuulehan, Kalle, sinä olet nuori mies ja siivo mies, et tiedä vanhan vaikeuksia etkä akan metkuja, se on tosi. Mutta hyvä mies sinä olet, hyvä kuin enkeli, sen minä tiedän.

Kalle. Älkää turhia puhuko!

Kivinen. Ei se mitään turhaa ole; työpaikalla olen sen kyllä huomannut, vaikket olekaan vielä kauvan täällä ollut. Mielellään sinä muita auttelet. (Kävelee. Hetken vaitiolo.) Tuo akan tolvana... Hiisi vie, minun pitäisi päästä ulos... (Pysähtyy.) Tahdotko auttaa minua, Kalle, tahdotko?

Kalle. Miten?

Kivinen. Lainaa minulle vähäksi aikaa takkiasi.

Kalle. Hm, en tiedä.

Kivinen. Lainaa vaan, minä en sitä kauvan tarvitse. Käväsen naapurissa tuonne kadun yli. Minun pitäisi käydä siellä, ja voisithan sinä odottaa minua täällä niin kauvan. (Pyytävästi.) Auta nyt minua sen verran tässä pulassani. (Pistää Kallen hatun päähänsä.) Hattukin sopii vallan hyvin.

Kalle (empien). Olette ehkä kauvan?

Kivinen. En millään muotoa, Siunaaman hetkeksi vaan; korkeintaan kymmenen minuuttia minä mahdan viipyä.

Kalle. Jos kumminkin viivyttte kauvemmin?

Kivinen. En, en, usko pois. Heti olen taas.

Kalle (vastahakoisesti). Voisinhan tuon nyt ehkä antaa siksi aikaa. (Nousee ja riisuu hitaasti takkinsa.)

Kivinen (pukee nopeasti takin ylleen). Tässä teet minulle hyvän työn, jota en jätä palkitseematta... Jos tahdot, niin pistäydy pitkällesi siihen sohvalle, ja voitahan vaikka nukkuakin.

(Menee.)

Kalle (yksin; istuu sohvalle). – Makaamaanko minä tässä rupeisin, ja nukkumaan kymmenessä minuutissa... Ha-ha-haa! Korea juttu. Eukko on kätkenyt äijänsä takin... Minkätähden?... Luulen että se oli vieläkin hutikassa, ainakin se haisi viinalle... Hän on hiukan hupsun näköinen mies, josta en suuria piittäisi; mutta pitihän tuota auttaa tuollaisessa pulassa. Kunhan ei vaan viipyisi liiaksi kauvan... Mitä jos sattuisi hänen eukkonsa tulemaan ja näkee täällä oudon miehen yksinään, ja paitahihasillaan... siitpä soppa syntyisi... Taisinpa sittekin tehdä tuhmasti, kun päästin sen menemään. Jos tuo valehteli minulle ja menikin juopottelemaan. Tuli ja leimaus! Senkö hän tohtisi tehdä palkinnoksi hyvästä avustani. (Kopeloi taskujaan.) No nyt se vei tupakat mennessään... (hypähtää ylös ja tekee kiihkeitä hämmästyksen liikkeitä) ja rahani... rahani! (Juoksee ikkunaan.) Minun rahani! (epätoivoisesti.) Nyt se vei rahani ja hävittää ne, enkä minä voi sitä estää. (Kävelee.) Voi tätä kirottua pesää! Että minun pitikin tänne tulla tuon roiston käskystä! Kyllä se nyt rahani vei. (Pysähtyy kuuntelemaan.) Tuleeko sieltä joku vai? (Menee ovea kohden. Oskari tulee; hämmästyty.)

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.